

delse, kan man ikke holde fast paa, at fordi nogle enkelte have været fri for at give Skat i Forhold til, hvad de kunde og burde, i en Række af Aar, skulle de ogsaa være fri i Fremtiden. Holder man paa det, vil man ikke komme ret langt med at gennemføre Reformen hverken paa dette eller andre Omraader. Med Hensyn til Skatteomlægningen kan det ikke nægtes, at man altid vil komme til at tage fra nogle og give til andre. Skal man tilvejebringe en Skat paa faste Ejendomme, er derfor Princippet om Ejendomsskyld et Princip, som man hverken kan eller bør afvise. Jeg slutter mig derfor til det og ønsker, at man maatte enes med det andet Ting om at tilvejebringe de Afgifter og Skatter, som ere nødvendige baade for Statens og Kommunens Opretholdelse og Udvikling, dels ved en Formue- og Indkomstskat og dels ved Skat paa Ejendomsskyld. Den, der foreslaas her, mener jeg er for høj, og det Princip er absolut forkasteligt at sætte Grænsen ved 3,000 Kr., fritage alle derunder og lade alle derover betale fuld Skat. Man bør gaa en anden Vej for at lette Byrden for de mindre Ejendomme. Jeg mener, at hvor man end sætter Grænsen for Fritagelsen: ved 3,000, 4,000 eller 5,000 Kr., bør man afdrage dette Beløb for alle Ejendomme, i hvert Fald op til et større Beløb af Værdien, henimod 50,000 Kr. Det gaar ikke an at lade Ejendomme med en Ejendomsskyld af 3,000 Kr. være skattefri og lade Ejendomme paa 3,100 Kr. være skattepligtige af hele den Sum, som Ejendommen takseres til.

Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) var inde paa sit Yndlingstema om Forholdet mellem Land og By. Jeg forstaar ikke al den Tale, der har været ført det sidste Aars tid om den Uret, der vil tilføres Byerne gennem de fremsatte Skattelovforslag, heller ikke for de her foreliggende Forslags Vedkommende. Thi en Formue- og Indkomstskat rammer Formuerne og Indtægterne, der hvor de haves, og det kan være ligegyldigt, hvad enten vedkommende bor i en By eller paa Landet. Og Skatten paa Ejendomsskyld vil selvfølgelig ramme, hvor de værdifulde Ejendomme ligge; er det Tilfældet, at de fortrinsvis findes i Byerne, er det ikke mere end billigt, at de bære deres Del af Samfundets Byrder. Der sker ingen Uret, naar der er Ligestillethed i Henseende til Skattereglerne baade med Hensyn til Formue- og Indkomstskatten og Skatten paa Ejendomsskyld. Jeg vil derfor meget ønske, at man i denne Rigsdags-

samling i et eventuelt Fællesudvalg maatte kunne enes om en endelig Ordning af de direkte Skatter. Jeg vilde meget beklage, hvis Rigsdagen nu fjerde Gang skal slutte med hele Favnens fuld af Forslag, men uden nogen Lov. Jeg tror, at Befolkningen, navnlig Landbefolkningen, har Krav paa, at Rigsdagens Ting nu søge saa vidt muligt at komme hinanden i Møde for at tilvejebringe en virkelig retfærdig Reform af de direkte Skatter, og jeg mener, at en saadan Overenskomst mellem Tingene maatte kunne slutes paa Basis af, at man accepterer Forslaget om at afskrive de nuværende Skatter paa fast Ejendom og Indførelsen delvis af en Formue- og Indkomstskat og Indførelsen af en Ejendomsskyld. Jeg mener, at i den Retning maatte man, naar man med god Villie fra begge Sider vilde søge at komme hinanden i Møde, kunne tilvejebringe et positivt Resultat, som Befolkningen kan hilse med Glæde; men jeg vil ikke undlade at udtale min Beklagelse over, at jo nærmere vi staa ved Maalet: en Reform af de direkte Skatter, desto fjernere synes det mig, vi komme Spørgsmaalet om en Reform af de indirekte Skatter. Jeg lagde Mærke til, at den højtærede Finansminister i Gaar eller i Forgaars udtalte, at de 1½ Mill. Kr., man tidligere havde ment, Staten kunde undvære ved en Reform af de indirekte Skatter, kunde man nu anvende her. Jeg beklager, hvis man ved en Reform af de direkte Skatter skulde i en nærmere Fremtid umuliggøre en Reform af de indirekte Skatter, og jeg vil haabe, at Interessen for en Reform af de indirekte Skatter fremdeles maa være lige saa varm i dette Ting som hidtil, saaledes, at naar vi endelig have tilendebragt Forhandlingerne og naaet et Resultat med Hensyn til de direkte Skatter, vi da for Alvor maa komme til at tage fat paa en Reform af de indirekte Skatter.

Dalsgaard: Den højtærede Finansminister udtalte i forrige Møde sin Glæde over, at der fra min Side — trods de daarlige Tider for Landbruget — var blevet hævdet, at den Værdi, som man maatte antage, at 1 Td. Hartkorn vilde blive sat til som Grundlag for Beregningen af Ejendomsskylden efter det foreliggende Forslag, maatte sættes til ca. 8,000 Kr. Den højtærede Minister turde imidlertid ikke tro paa, at et saadant gunstigt Resultat vilde kunne komme til Stede. Han fandt det rigtigere og forsigtigere at holde sig til den Værdi, som statistisk Bureau har